

Alt av nåde!

«Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Julefest! Av Lars Oftedal

Les: Luk. 2, 1 – 14

Julefest! – hva er det for en fest? Å, at vi kunne synge, juble og fryde oss, som vi rimeligvis burde på en slik dag! For ”oss er i dag en frelser født!”

Julen er Jesu Kristi, Guds Sønn, vår frelsers fødselsfest. Gud hadde lovet den falne Adam og hele den falne menneskeslekt, at kvinnens ætt skulle knuse slangens hode, d.e., frelse oss fra synden, døden og djevelen og gjenvinne det evige liv og salighet. Slik lød det første budskap om Messias, det første evangelium om Jesus.

Siden gjentok Gud dette gledelige budskap ”mange ganger og på mange måter” for våre fedre. Abraham, Isak og Jakob, Moses, David og alle profetene hørte det av Herren selv og forkynte det igjen for folket. De trodde det, gledet seg og ventet med lengsel på oppfyllelsen av det. Endatil stedet hvor Han skulle fødes, var forutsagt. ”I Betlehem i Juda” hadde profeten Mika sagt.

Men Herren har sin egen tidsregning, og for Ham er tusen år som en dag, og en dag som tusen år. Det måtte mange forberedelser til og mange underlige Guds førelser og dommer, før ”tidens fylde” kom. Mange profeter og konger ville sett oppfyllelsen og hørt budskapet om det, men så og hørte det ikke. Først 4000 år etter fallet og den første evangelieforkynnelse kom den kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode, og da var det ikke profeter og konger som først fikk beskjed om det, men en flokk hyrder som ”var ute på marken og holdt nattevakt over deres hjord.” - De holdt for 1800 (nå 2000) år siden den første julefest på jorden.

”En Herrens engel stod hos dem, og Herrens herlighet lyste om dem,” og den første julepreken lød fra engelens munn for denne lille menighet av fattige hyrder, mens en himmelsk hærskares mangfoldighet lovet Gud og istemte den aller ypperste salme vi har, julesalmen:

**Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden,
i mennesker Guds velbehag.**

Jesu innbydelse

Av Johannes A. Barstad

Les: Joh. 7, 37 – 39

Vi vil betrakte nærmere 1) de innbudte, 2) det levende vann som de innbys til, og 3) kjennetegnet på dem som har etterkommet innbydelsen.

3.

”Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte strømmer av levende vann” (Joh. 7,38).

I disse ord forteller til sist den Herre Jesus oss, hva som er kjennetegnet på den som har vært hos Ham og har drukket av det levende vann. Han sier, at det av en slik sjels liv *skal flyte strømmer av levende vann.*

Det er ikke slik, at man bare skal komme til Jesus for å mota og så la gaven ligge ørkesløs i sin hånd. Med gaven følger en oppgave, med barnerettighetene som man mottar av nåde, følger barneplikter.

Det levende vann, som du selv har drukket av, skal bli i deg en kilde med vann som veller frem til evig liv (Joh. 4,14).

Det skjulte liv med Gud må gi sin livskraft til kjenne. Du må kjøpslå med den talent du har mottatt. Er du oppreist med Kristus, så må du også tjene Ham i et nytt liv. Guds ord sier: ”Når dere nå er frigjort fra synden, er dere blitt tjenere for rettferdigheten” (Rom.

6,18). Denne tjeneste er ikke bare din forpliktelse, men også din rettighet og ære. Det er en livsnødvendighet, for det er en ytring av det nye livs lov. Som treet ved vannbekken ikke kan annet enn trives og blomstre, slik må også den sjel som har sine livsrøtter plantet ved livets kilde, utfolde blomst og sette frukt deretter.

Denne nye tjeneste av Herren, som vannstrømmene skal flyte igjennom fra ditt liv til dine omgivelser, kan sammenfattes i dette - at du skal være et Jesu vitne og avlegge levende vitnesbyrd om frelsens sannhet. I selve denne kjensgjerning - at du fra å være en fortapt er blitt en frelst synder - ligger vitnesbyrdet.

Så gjelder det da å ikke legge skjul på det, men vitne frimodig med den blindfødte: ”Ett vet jeg: at jeg som var blind, nå ser!” (Joh. 9,25). Kom det i hu, troende sjel, at du er kalt til å forkynne Hans storhet, Han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys”

(1 Pet. 2,9). Du skal være verdens lys og byen som ligger på et fjell. ”Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Mt. 5,16). Det er Jesu bud også til deg.

Den første krets som du er kalt til å vitne innenfor, er selvfølgelig dine nærmeste i ditt hjem. Er du far eller mor, da må det være deg meget om å gjøre at de levende kilder blir ledet hen til ditt barn, og fra ditt liv skal de flyte. Du er på en måte fra først av alt for ditt barn. Dets ve og vel er lagt i dine hender. Av deg mottar det hva det behøver - av deg hører og lærer det.

Hvor mange barnehjarter legges ikke øde, fordi det ikke er noen levende kilde som flyter fra fars eller mors liv. Hvor forferdelig stort vil ikke ansvaret bli når det skal regnes sammen i en sum på den store dag all den åndelige ulykke, som er avstedkommet på grunn av foreldres utroskap i denne henseende.

Hvordan er det med din troskap, du troende sjel? Av deg venter Herren seg noe ganske annet. Har du hatt øye for oppgaven? I hver samtale med ditt barn om den Herre Jesus, i hver formaning, i hver kjærlighetens oppofrelse, i hver brennende bønn er det livsstrømmen du leder hen til ditt barns hjerte. Ve deg, om du har forsømt det. Er du husbond eller matmor, da har du dine husfolk å vitne for. Du skal være prest eller prestinne i ditt hus. Men kretsen går alltid

videre, fra hjemmet og familien til naboer og omgangsvenner, fra omgangsvenner til dine medmennesker overhodet.

Nå er det dem som sier: - ja, jeg ville gjerne vitne når jeg bare kunne og forstod å treffe den rette måte. Men da kunne en likeså gjerne si: - jeg kan ikke være en kristen, kan ikke være et Guds barn. For å vitne, det er først og fremst dette for alvor å være en kristen i liv og vandel. Et barn taler sine foreldres språk, slik må det også kjennes på ditt språk, hvor du er født.

Det er ikke slik at skal du bære den nåden som er blitt vist deg som ditt livs hemmelighet. ”Det jeg sier dere i mørket, tal det i lyset! Det som dere får hvisket i øret, forkynn det fra hustakene!” – sier den Herre Jesus (Mt. 10,27). Det vil si: Det Herren sier deg i hjertets skjulte opplevelser, det skal du bære frem som ditt livs vitnesbyrd om den Herre Jesus. Måten vil følge av seg selv, dersom ditt hjerte har kjærlighetens drift og villighet. Det er anledninger da du kan vitne med ord, og det er anledninger da du kan vitne ved din taushet. Du kan vitne ved den minste kjærlighetens tjeneste likeså mye som ved de store offer.

Men det er sant, det er ikke alltid like lett å vitne, det krever ikke alltid det samme offer. Det er tider og anledninger som er særlig gunstige for de kristnes vitnegjerning. Det er, når man finner seg i slike omgivelser, hvor det

å være en kristen så å si er den alminnelige regel, blant troende mennesker, i kristne sammenkomster og lignende. Her vokte du vel på ditt vitnesbyrd, at det ikke blir ord uten sannhet, klingende mynt uten preg.

Men det er igjen anledninger da vitnetroskapen riktig får stå sin prøve, nemlig i slike omgivelser, hvor man høster hån og forakt ved at man bekjenner Kristi navn. Da får vitnetroskapen vise sin kraft og sin sannhet.

Prøv deg da, kjære sjel, hvordan det er med de levende vannstrømmer - særlig da, når du er omgitt av Kristi kors' fiender. Flyter de også da? - eller lar du dine kilder stoppe til?

Ja, så er du i fare for å miste livet selv, for da er det nok hovedkilden som holder på å bli ledet bort fra ditt hjerte. Men er det deg om å gjøre å selv leve, og er du derfor tro i dette selv å søke den levende kilde, så vil Kristus, som er ditt liv, selv gi deg kraften og visdommen og frimodigheten til å vitne til Hans ære og dine medvandrerers gagn.

Ja Herren, som har ført og ennå i sin nåde fører så mange sjeler til de levende vanns kilde, Han fullende sin gjerning i de troendes hjertes, slik at de som de mottar av kjærlighet, også i kjærlighet kan få gi noe tilbake, idet de er tro i den gode bekjennelse til enden. Herren hjelpe i nåde hver troende sjel til det! Amen.

En gammel allegori forteller:

En mann hadde funnet *rettferdighet*. Han fant den ved Kristi kors. Hans sinn strømmet over av takknemlighet over den store gave.

Men så gikk han av sted igjen, ut i den store verden. Nå ville han også finne *hellighet*.

Han gikk lenge og lette flittig, over alt hvor han tenkte seg at hellighet kunne være å finne. Men han fant den ikke.

Til slutt ble han trett. Han satte seg mismodig ned for å gruble over dette.

Da oppdaget han at han i all denne søken etter hellighet også hadde mistet rettferdigheten! Men den visste han hvor han skulle finne: Ved Jesu kors.

Derfor skyndte han seg tilbake til Golgata.

De siste krefter brukte han oppad høyden. Han sank trett ned ved korsets fot.

Da rørte en ved hans skulder. Han så opp.

- "Hvor har du vært så lenge?"

- "Ute i den vide verden for å lete!"

- "Hva har du søkt etter?"

- "Hellighet! Men jeg fant den ikke!"

Da svarte mannen ved korset: "Akk, du stakkars sjel! Mitt navn er "Hellighet." Her har jeg stått og ventet på deg i all den tid. Hvor skulle du vel treffe meg, uten ved korsets fot?"

Sann glede - for *deg!*

Av Lorenz Chr. Rezius

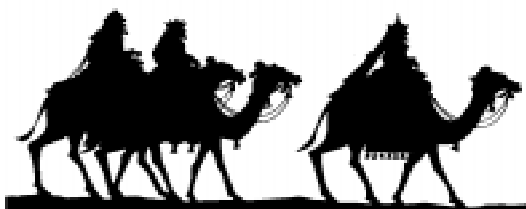
Les: Mt. 2, 19 – 23

De arme syndere som føler seg som slike som i seg selv er aldeles fortapte, som føler at de står i en gjeld som de aldri kan betale, men som forøkes daglig, som føler at de ligger trellbundet under synden, uten å være i stand til å sønderrive dens lenker - å hvor er det ikke et gledens budskap for dem når det sies: Frykt ikke! - *deg* er en frelser født! - Ham skal din bange sjel ikke forskrekkes for! Vel er Han Herren din Gud og din kommende dommer - men for deg, engstede sjel, åpenbarer Han seg ikke i sin guddoms glans - for deg ligger Han som et lite barn i en krybbe, svøpt i kluter!

Ham kan du trøstig nærme deg til. - Han kom nettopp for å søke og frelse det som var forapt - altså også deg, arme menneske!

Ja sannelig, for slike som best føler hvor høyt de trenger til en frelser, er julehøytiden en sann gledesfest. De ser alltid hen til krybben hvor det lille barn ligger i fattigdom av kjærlighet til syndere. - De viker ikke gjerne derfra med deres tanker - de følger Ham siden i Ånden på hele Hans vandring like til Hans grav. - De finner hvert av Hans ord, hver av Hans gjerning, hver av Hans oppofrelse så usigelig full av trøst, av lærdom og av fortjeneste, at Han - ikke noe uten Ham - fyller hele deres sjel.

De finner Hans kjærlighet aldeles ufattelig, men i tillegg innser de at de høyilig trenger til den, så stor som den er.

Mitt hjerte alltid vanker
I Jesu føderum,
Der samles mine tanker
Som sin hovedsum.
Der er min lengsel hjemme,
Der har min tro sin skatt,
Jeg kan deg aldri glemme,
Velsignet jule natt!

Småprofetenes budskap

Profeten Joel

Av Einar Kristoffersen

Les. Kapittel 2

Omvendelsens frukt

Ber fortsetter domsordene fra kapittel 1 over det frafalne folket, det frafalne Israel.

Det kommer en befaling fra Herren om å blåse i basun på Sion. (v.1).

Basunen er i Skriften det alarmerende, som vi også ser av teksten her: "Blås alarm på mitt hellige berg!"

Du ser, det er først og fremst i sin menighet Han vil at alarmen skal lyde. En følge - blant de mange andre - av frafallet er at basunen stilner. Det slås ikke lenger alarm! Det fordi det som strider mot Guds ord og vilje ikke lenger er alarmerende for Hans folk, rett og slett. Guds ord aktes ikke lenger på med alvor. De sier heller - mer eller mindre bevisst: "Hvordan skulle Gud vite noe? Er det vel kunnskap hos Den Høyeste?" (Slm.73,11).

Men her ser vi altså at det nettopp befales å hente frem basunen. Den nettopp befales altså slik som sirener fungerer i

våre dager. Et kall til folket om å gi akt! Vi finner jo også dette når det tales om

den aller siste tid på jorden; tenk bare på de alvorlige ord i forbindelse med Jesu annet komme: "- i ett nu, i et øyeblikk, ved den siste basun. For basunen skal lyde..." (1 Kor. 15,52). "For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun..." (1 Tess. 4,16).

Vi kjenner også ordet om de sju domsengler i Åpenbaringsboken, som skal blåse i hver deres basun ved innledningen av hver plage. (Åp. kap. 8-9).

Paulus sier noe viktig om dette å forkynne og vitne i menigheten, eller å varsle, nemlig at det tales slik at de som hører skjønner det rett. Han sier: "Der som en basun gir utydelig lyd, hvem vil da gjøre seg klar til kamp?" (1 Kor. 14,8).

Det var det som hadde skjedd i Israel, basunen ga utydelig lyd, så ingen så noen grunn til å reise seg av, eller flykte bort

fra, det de satt midt oppe i. Det var heller slik at det blåstes i basun mot det Gud befalte, og for det som mishaget Ham. Og da er vi vel midt inne i vår tid også!

Herrens dag, som innvarsles er en dommedag! Men her som et forbilde på den endelige. Her kommer den i form av en stor og fryktelig hær, ubarmhjertige og skånselsløse krigere. Og det er Herren selv som sender den - Han for hvem "kongens hjerte er som bekker i Hans hånd, og Han bøyer det dit han vil." (Ordsp. 21,1). Her kalles den "Hans hær." (v.11).

Også gresshoppesvermene som plaget landet, kaller Han sin store hær; en hær som Han sendte! (v.25). Da må en tenke på det særlig alvorlige og skremmende ord apostelen Paulus forkynner tessalonikerne, at Gud på menighetens avvisning av sannheten - at de ikke tok imot kjærlighet til den - "sender dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen." (2 Tess. 2,11).

På samme måte som alt ligger like-som dødt og avsvidd etter en gresshoppesverms herjinger, ligger også alt på samme vis dødt og avsvidd etter villfarelsens herjinger.

Tegn i sol og måne, og naturen forøvrig, peker hen imot Herrens dag, som ikke bare er en herlig dag, men er "stor og forferdelig!" (v.11). Og så stilles det et spørsmål som vi skal gi akt på: "Hvem

kan utholde den?" Ja, hvem? Kjenner du svaret?

Midt i dette mørke og mulm, skyer og skodde, som Skriften selv kaller dette vi nå leser om, er det som om været plutselig slår om. Stormen legger seg som på Genesaretsjøen på Jesu befaling.

Tenk deg å være ute i et slikt stormvær som nå og da slår inn over oss, hvor det nærmest er mørkt som natten midt på dagen, og så blir det plutselig blikk stille, skyene driver raskt bort og sola skinner fra skyfri himmel, fuglene synger osv, som på en sommerdag. Ville du ikke bli forundret?

Det står i Åpenbaringsboken om Ham som har makt over disse plager." (Åp. 16,9). Og Johannes vitner for oss om noe bestemt han ser, midt i denne forferdelige tid som er beskrevet: "Jeg så en annen engel, som fløy under det høyeste av himmelen. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for alle nasjoner og stammer, tungemål og folk." (Åp. 14,6).

Det forkynte han for disse røverne på jord, som spottet Gud midt i sine plager!

Det er som vi hører det i teksten her: "Men selv nå, sier Herren, vend om til meg av hele deres hjerte, med faste og gråt og klage." (v.12).

"Selv nå!" Det er altså ennå ikke for sent å henvende seg til Ham, og Han vil øse sin velsignelse ut over deg! For det er Guds sanne vesen, og Hans hjertes ønske for deg! Han vil gjerne forlate alt,

står det. (Jes. 55,7). Ja, alt! Eller som vi jo også leser det i teksten her: "Vend om til Herren deres Gud! For Han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunn, og Han angrer det onde." (v.13).

Vend om! For Han er...! Det begrunnes altså i noe. Det er virkelig noe å vinne på å vende seg til Herren!

At Han angrer, som det står, betyr jo ikke at Gud likesom har fattet en feil beslutning, som Han nå angrer på, men det betyr ganske enkelt at Han da vil vende den påtenkte dom bort fra deg, fordi situasjonen nå er en annen.

Du har kommet til Ham som ikke vil støte noen av dem ut som kommer til Ham! (Joh. 6,37).

Her står også om å samle alle, fra det diende barn til de gamle. Det er noe vi bør merke oss i dag, når de forskjellige aldersgrupper absolutt skal samles hver for seg, når Ordet skal lyde. Vi ser vel fruktene av det i dag, og den frukten er ikke god!

Og så står det noe her, som vel er lite fremme i vår tid - det står om bot! Om anger og skam fordi vi har syndet imot Gud! "Sønderriv hjertet, ikke klærne," leser vi. (v.13).

Det var jo en alminnelig foreteelse blant jøder å vise anger, bot, forferdelse og sorg på, å sønderrive sin kappe. Men altså, hva med hjertet?

I vers 17 i teksten kommer dette enda klarere frem: "Mellom forhallen og alteret skal prestene, Herrens tjen-

ere, stå gråtende og si: Herre, spar ditt folk!"

Jesus kom ikke for å frelse botferdige syndere, som du ofte kan høre det sagt. Det blir helt feil å si det slik; Jesus kom for å frelse alt som heter menneske, og mens vi ennå var skrøpelige, døde Han til fastsatt tid for ugudelige (Rom 5,6), men det er sant, at ingen søker denne Hans fullendte frelse uten botferdighet.

Botferdighet, syndserkjennelse, anger eller hva det til enhver tid måtte kalles dette som skjer i mennesket ved berøring av Guds ord og Ånd, er altså ikke noen betaling for frelsen på noen måte, men det er det som åpner vei for Gud til å formidle budskapet om den frelse som allerede er tilveiebrakt for deg, ved Jesus Kristus, inn i ditt hjerte til mottakelse.

Hør det alvorlige budskap som kommer til folket ifra Herren, ved profeten Joel! Det er en reell trussel - Herren spøker ikke med oss - men det er også en mulighet for at den nødvendige bot og oppvekkelse kan skje ved det, så Han kan få byde sitt: Kom til meg!

Og så kan du se i resten av dette kapitlet, hvordan Han tar seg av og behandler den som kommer til Ham. Igjen: Han vil øse sin velsignelse ut over deg! Noe som fremfor alt har den frukt, at du blir bevart hos Ham inntil enden!

Han kom til deg!

Av Carl Essendrop

Det ligger en dyp trøst for den engstede sjel i de ord: "Han står midt iblant dere!"

Vil noen lære sin frelser å kjenne - alltid mer og mer vokse i nåde og kjennskap til Ham - så skal han ikke mismodig spørre: Hvem vil fare opp til himmelen for å hente Kristus ned, eller hvem vil fare ned i avgrunnen for å hente Kristus opp fra de døde? For Kristus er og kommer i det troens ord som vi forkynner.

Og er det noen iblant oss som mistviler om seg selv, som slett ikke synes å kjenne Jesus, ikke å kunne lære Ham å kjenne, selv om han gjerne ville komme til Ham og bli frelst og salig i Ham, så vil vi minne en slik sjel om, at Herren kjenner sine, og til sine vil Han gjøre nettopp dem som ikke noe - alde-

les ikke noe - har i seg selv.

Se, julen er for døren, den vennlige fest, da det igjen skal lyde til enhver av oss: Deg er i dag en frelser født! Er ikke det en kjærlighetstanke av vår Herre og Gud, at Han igjen vil la denne fest opprinne over oss? Kan Han med det ha noen annen hensikt enn, om mulig, å vinne oss for Kristi frelse?

Så burde da ingen av oss stå kald tilbake eller mene, at Herren ikke kommer også til ham. Han kommer så mild og barmhjertig, så rik og kraftig, og derfor - hva så verden enn har å by oss - vil vi det bare selv oppriktig, ba vi om det i bestandig inderlighet, så skulle vi i Ham få en gledelig, en livsalig jul.

Til det gi Gud oss hjerte og sinn for vår Herres Jesu Kristi skyld!

Julegave i år?

Livet i Guds Sønn!

- Andaktsbok

Av Einar Kristoffersen

Utgitt på **Stiftelsen På Bibelens Grunn**

Andakter for hver dag i året.

344 sider Kr. 150,- + porto

Kan bestilles via:
 bladet@tele2.no
 Mobil: 92 62 92 98

Internett: <http://www.ekris.net/dgev/b/bestilling.htm>

Oss er i dag en frelser født!

Av Svend Walnum f. 1816

Bered deg til å møte din Gud Israel!

lik lød Herrens oppfordring til Hans utvalgte folk. Gjentatte ganger hadde Han tuktet dem på grunn av deres gjenstridighet imot deres Gud og konge, men de hadde ikke latt seg lede til omvendelse ved Hans tukting .

Men «Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet.» Derfor ville Han ennå så gjerne dra sitt ulydige folk tilbake til seg, og derfor oppfordret Han dem inntrengende til å møte Ham i alvorlig bot og med hjertelig bønn, for at ikke en enda strengere straff skulle ramme dem.

«Bered deg til å møte din Gud Israel!»

Denne oppfordring lyder også til oss, den nye pakts Israel, og lyder i særdeleshet i denne del av kirkeåret så inntrengende til oss. Se, adventstiden minner oss jo om Herrens ankomst til oss - om Hans ankomst til frelse og om Hans ankomst til dom. Adventen skal være en forberedelsens tid for oss, i hvilken vi skulle forberede oss til å motta Ham, den Frelser, hvis fødselsfest snart skal opprinne, og hvis fødsels glede igjen skal bli tilbudt oss.

Nå er allerede den siste av de fire forberedelsens søndager før jul opprunnet, og til den høye fest er det allerede gjort - og gjøres det - forberedelse i våre hus. Men har vi, kjære venner, også gjort den rette forberedelse i våre hjerter til å møte vår Frelses Gud, så vi til sann velsignelse for oss selv kan feire Jesu fødselsfest?

Vi pleier å gi hverandre julegaver, og om de enn er små, mottar vi dem med glede når de gis i kjærlighet. Men kan vi også i troen motta den kjærlighetens fullkomne gave, som vår himmelske Far har gitt oss i sin enbårne Sønn?

Vi tenner julelysene, for å gjøre det lyst og festlig i vårt hjem, og vi skal ved det minnes om «*Herrens klarhet*,» som i den underfulle julenatt strålte på Betlehems marker og gjorde det så feststemt for de våkende hyrder. Men har vi nå også latt Ham som er «*verdens lys*» skinne inn i våre hjerter, så alt syndens mørke kan vike derfra?

Vi skal - når festens dag er kommet - stemme i med hverandre vår julesang: «*Oss er i dag en Frelser født*,» men er Han også født der inne i hjertet, slik at vår sang blir en rett hjertelig jubelsang? Vi ønsker hverandre en gledelig

jul, men tror vi også på vår Frelser, slik at vi eier den sanne juleglede?

Akk! Dersom denne glede ikke får bo i vårt hjerte, da hjelper alle ytre forberedelser til festen oss ikke. - Da er vi fattige, om vi enn eier overflod på jordisk gods - elendige, om vi enn nyter nok så mye av sanselige gleder.

Men dersom vi derimot får smake den sanne juleglede i hjertet - å, da

feirer vi en velsignet julefest, om vi enn bor i armodens laveste hytte, eller om vi enn er rammet av livets bitreste sorger.

Derfor la oss alle åpne hjertet for Herren og følge oppfordringen: «*Bered deg til å møte din Gud!*» Han vil selv så gjerne berede oss til det, også ved det ord som Han gir oss i dag, ved røsten i ørkenen, som også lyder til oss.

Det sanne utspring!

Av Johan Arndt 1555 - 1621

Herren lar prekeembetet og omvendelsen rinne som to levende vannstrømmer ut av sin lidelses, døds og oppstandelses kilde.

Kristi lidelse er altså begge deler, nemlig en betaling for alle våre synder,

og menneskets fornyelse ved troen. Og begge deler hører til menneskets oppreisning. For det er frukten og kraften av Kristi lidelse, som også virker fornyelsen og helliggjørelsen i oss. (1 Kor. 1,30).

.....

En frelser er kommet for *deg!* Han er Kristus, *Herren!*

Hjertelig takk!

til alle dere som har støttet bladet med gaver
og på annen måte i året som har gått.
Med ønske om en velsignet julehøytid og et rikt nytt år
for **alle** bladets lesere!

Utgiverne.

Min frelse! Av Einar Kristoffersen

10. Dra inn! Dra inn gjennom portene, rydd veien for folket! Bygg, bygg veien, rens den for stein, løft et banner for folkene! 11. Se, Herren lar det lyde til jordens ende: Si til Sions datter: Se, din frelse kommer! Se, Hans lønn er med Ham, og Hans gjengjeldelse går foran Ham. 12. Og de skal kalles det hellige folk, Herrens gjengløste. Og du selv skal kalles den søkte, den by som ikke er forlatt. Jes. 62, 10 - 12

Det er en typisk adventstekst dette: Se! - Han kommer! Han som vi venter på - Han kommer nå!

Og her i teksten får Han et underlig navn, idet profeten roper ut: "Se, *din frelse* kommer!" (v.11). *Din frelse* - det er Jesu *navn*.

Om du og jeg kunne hatt det klart for vårt hjerte hver gang vi uttalte Hans navn - at vi da virkelig sier: *Min frelse!* - da skulle Han vel ikke så snart bli borte for vårt hjerte, som den Han i virkeligheten er for oss.

Jesus er altså ikke bare et navn på en person, men det har i høyeste grad med meg å gjøre, i og med at det betyr: *Min frelse!* Ja, det er navnet - og Han er hva Han heter.

Og hva sies så videre om denne *din frelse*? Du har nok - som mang en jøde - strevd med denne frelse. Arbeidet på ditt hjerte, som det heter, og forsøkt å

få livet inn i de rette former - for du kan ikke forstå annet enn at denne frelse ordet taler om er noe som skal tilveiebringes her inne i ditt eget bryst. Om den nå ikke er noe du skal tilveiebringe aldeles på egenhånd, så i alle fall i et samarbeid, deg og Jesus imellom - hvor du gjør ditt og Jesus sitt, og til sammen blir det *din frelse*.

Det spørres hvor god du er til å samarbeide da! Det er likesom det som da blir problemet hele veien. - Det blir alltid hengende igjen et: Mon tro? i luften.

Vi leste om denne veien, at den blant annet skulle renses for *stein*. (v.10). Og dette er en slik stein som folk snubler i, og skader seg på.

Midt imot denne allmenne frelsesforståelse - som også stadig vil snike seg inn igjen hos dem som er frigjort ved evangeliet - ropes det her ut til deg: *Se!* - Du ser Han kaller ved dette på

din oppmerksomhet. - Se! - din frelse kommer! Kommer altså utenfra! - Til deg. "I dag er det *født* dere en frelser!"

Et velkjent ord i fra juleevangeliet - men har du også virkelig hørt det? - Hørt at denne frelse du har hatt så mye møye med å få på plass, den er *født* deg! - Den har Maria født inn i verden.

Hva er det så du strever med? - Det er jo ikke den frelse Herren taler om i alle fall. Den er nemlig ikke for dem som kan - eller mener seg å kunne - tilveiebringe noe selv. Hør bare budskapet gjennom salmisten: "Ditt folk bosatte seg i landet. I din godhet gjorde du det i stand for den *elendige* Gud." (Slm. 68,11).

Det er et land gjort i stand slik, at *den elendige* kan trives og bo der. I sin godhet gjorde Han det slik. Den elendige ligger Ham på hjertet.

Midt imot dette får vi en masse forkynnelse om at det må lykkes for oss. Og så står det frem en rekke såkalte vellykkede kristne i kjølvannet av dette.

Hvor skal da den elendige gjøre av seg? Han kan jo ikke få hvile før han er minst like vellykket som de andre.

Forstår du? Dette stenger Guds rike for den elendige - nettopp den som det er satt i stand for - akkurat på samme måte som fariseernes lære gjorde det i sin tid: "Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som stenger himlenes rike for menneskene! Selv går dere ikke inn, og dem som er i ferd med å gå inn, tillater dere ikke å gå inn." (Mt. 23,13).

Du må stanse opp og spørre om dette er en *sann* forkynnelse av det riket Han har satt i stand.

Ta nå bare en slik enkel ting som mange gjør uten å være klar over hva de holder på med en gang: De vitner om alle slags forunderlige bønnesvar de har fått o.l. De tenker de skal gi Gud ære ved det, men de oppnår ikke noe annet enn å ære seg selv.

Der sitter den elendige, som aldri har fått slike forunderlige bønnesvar - kanskje på de mest inderlige bønner, om en forkommen sønns, datters eller en ektefelles frelse og helbredelse f.eks. og tenker så: "Nei, det er visst ikke for meg dette - det er visst for noen slike Guds yndlinger, som har tro nok og frimodighet nok osv." Det er visst ett eller annet som det må være *nok* av før Herren griper inn, og jeg er ikke stand til å fylle det.

Hør du som strever her: Guds rike er satt i stand nettopp for deg! Det er de elendige Han tar seg av. Du kan komme til Ham med all din mislykkethet, din svake tro og hva det nå måtte være - du ligger Ham på hjertet. Og vent på den dagen, da hvert hvorfor? får svar.

Det er mange ting i tilværelsen vi ikke kan forstå - og aller minst Guds veier - men at Han er trofast, selv om du er troløs, det har du Hans forsikring om! (2 Tim. 2,13).

Det som skal gi deg frimodighet hva din frelse og ditt fortrolige samfunn med Herren angår, er ikke alle slags bønnesvar og underlige hendelser - som

Gud i sin godhet også kan gi hedningen når Han ser det er til gagn - men det Han rent historisk har gjort for deg i og ved Jesu Kristi liv og død - og at denne person (Jesus) i dag trår frem for Guds trone med dette verk som en alltid gjeldende forbønn for deg.

Dette er de Herrens *velgjerninger* den sanne troende, så gjerne vil vitne om, når de er blitt levende virkelighet for hjerte og samvittighet! "Han frelste meg *fortapte* får, og gav meg Jesu barnekår."

Du ser i evangeliene - når Jesus hadde helbredet folk, eller gjort andre underlige ting for dem, så sier Han så ofte: "Si ikke dette til noen."

Rens veien for stein! - Bring dette vitnesbyrd: Herren tar imot elendige folk, med glede - ja, himmelens engleskare jubler over én av dem som vender om og tror *evangeliet*!

Noen vil tenke: Ja men, kan jeg bare ta til meg det Herrens ord jeg har fått opplest i dag? - Gjelder det *meg*? Noen vil kanskje komme til å si deg: "Nei, det der gjelder bare jødene, det gjelder ikke deg!"

Hva leste vi her?: "Se, Herren lar det lyde til *jordens ende*." (v.11a). Vi (nordmenn) f.eks. er nettopp boende ved jordens ende, sett fra Israel. Og at det virkelig er oss hedninger det er tale om, og ikke bare jøder som bor iblant oss, det ser vi enda klarere om vi leser fra den samme profet: "På den tid skal

hedningefolkene søke til Isaïs rotskudd, som står som et banner for *folkeslag*. (Jes. 11,10).

Isaïs rotskudd er jo, som kjent, Davids sønn, Jesus Kristus, Han som gjorde *de to til ett*. (Ef. 2,14).

Der ser du for det første, at det er for hedningene - folkeslagene - og leser du den andre teksten hos Jesaja som omhandler denne veien som skal bygges, så ser du også *hva slags* hedninger som skal nyte godt av det: "Det skal bli sagt: Bygg, bygg, rydd vei! Ta hvert anstøt bort fra mitt folks vei!" (Jes. 57,14). - Og så kommer dette velsignede bud-skapet til oss: "For så sier Den Høye, Den Opphøyede, Han som troner for evig, Han som bærer navnet Hellig: I det høye og hellige bor jeg, og hos den som er sønderknust og nedbøyd i ånden, for å gjenopplive de nedbøydets ånd og gjøre de sønderknustes hjerter levende." (Jes. 57,15).

De sønderknuste og nedbøydte - m.a.o. de *elendige*!

Ta for deg ordet - *sønderknust*. Tenk deg at du har en klokke som har stanset - kan hende er det en fjær som har løsnet, røket eller noe lignende. Du kan ta den med til en urmaker og få den reparert. Dette vil kunne bli brukt av mange kristne som et godt bilde på hva som skjer når et menneske blir frelst. Men sett at denne klokka er blitt lagt under hammeren og sønderknust! - Da er den hinsides enhver mulighet for reparasjon. Det var dette som skjedde

i fallet - mennesket ble sønderknust hinsides enhver mulighet for reparasjon. Derfor reparerer heller ikke Gud noe menneske. - Han har gitt det et helt nytt liv: "Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i *Hans Sønn*." (1 Joh. 5,11).

Derfor heter det også: "Se, *alt* er blitt nytt!" (2 Kor. 5,17). Og det er ikke først og fremst tale om å *føle* seg sønderknust, men å *være* det - erkjenne det som en virkelighet. Selv om nok ingen nærmer seg denne Guds sanne frelse, uten en følelse av egen fortapthet.

Vi leser her om en vei, som skal bygges, renses for stein, hvor hvert anstøt er tatt bort for Hans folk. Et annet sted heter det om den, at den skal kalles den *hellige* veien. - Og så kjenner du Jesu ord: *Jeg* er Veien! M.a.o. "Det er *meg* Jesaja vitner om!"

Det var dette jødene støtte an imot. - "Men alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn, de som tror på Hans *navn*." - Husk nå hva navnet betydde! - "De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud." (Joh. 1,12-13).

"Og de skal kalles det hellige folk, Herrens gjenløste." (v.12a). Det *hellige*

folk! Og det har sin grunn i det Jesus åpenbarer i sin yppersteprestelige bønn: "Jeg helliger meg for dem, for at også de" - altså *ved det* - "skal være helliget i sannhet." (Joh. 17, 19).

Dette er altså det folk som har fått alt, og mottatt alt, i *en annen* - det er *nåde*-barn! - Og som de kalles her: Gjenløste.

Og hva er det å være gjenløst annet enn å være kjøpt fri fra fangenskap - en tvangssituasjon - et slaveri. Og de er ikke gjenløst ved hva som helst - og slett ikke ved sitt eget strev - men de er *Herrens* gjenløste.

"Og du selv skal kalles den søkte, den by som ikke er forlatt" (v.12b).

Det er et jordisk legeme, og det er et åndelig (himmelsk) legeme, sier ordet, og det er det himmelske som varer ved. Slik er det også et jordisk Jerusalem - som er i trelldom med sine barn (Gal. 4,25) - og et Jerusalem, som er der oppe, som er fritt, og *det* er vår mor. (Gal. 4,26).

Ved Jesus Kristus er du gjenløst til en borger av det Jerusalem som er der oppe - derfor lyder det også til de troende: "Søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd." (Kol. 3,1).

**Se, Han kommer, Han som alle verdens floker løse kan,
Fredens morgen uten skyer bryter inn!
Ja, Han kommer, å min sjel, og setter alt i rette stand!
Jeg vil lytte etter lyden av Hans trinn.**

Den himmelskes bilde!

Av Marius Giverholt

Og likesom vi har båret den jordiskes bilde, så skal vi og bære den himmelskes bilde. 1 Kor. 15, 49

Nå bærer vi den jordiskes bilde. Vi blir trette under den daglige byrde av vårt eget Jeg og må ofte si i oss selv: Jeg elendige menneske, hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?

Hvor tungt det er for den som vil elske Herren av hele sin sjel og sitt inn - som gjerne vil vandre uten lyte for Ham, daglig å måtte nærme seg nådestolen som den fattigste syndet.

Men snart skal jeg bære den himmelskes bilde! Der skal jeg ikke lenger *tro* meg rettferdig, men *se* meg i den hvite kledning. Da skal jeg være Ham lik - uten synd.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**.: 2801.08.00945